

holdet maaske da vilde være blevet klarlagt allerede den Gang. Imidlertid er der jo ingen af os, som ønsker at undvære Sundhedsstyrelsen. Sundhedsstyrelsens Krav er selvfølgelig berettigede overfor alle private Anstalter, til hvilke Staten yder Tilskud, eftersom disse Anstalter nødvendigvis maa opfylde de Fordringer, der stilles fra Statens Side.

Med Hensyn til selve Hovedspørgsmaalet gaar jeg altsaa ud fra, at Sundhedsstyrelsen kun er raadgivende og vejledende. Men det ærede Medlem mente, at den givne Instruks maaske kunde give et noget andet Indtryk, og paaberaabte sig navnlig de Forhandlinger, som var gaaet forud for Loven. Foranlediget deraf skal jeg sige, at hele Spørgsmaalet om Instruksen skal blive taget op til Overvejelse, og er der noget deri, som kan give Anledning til, at man faar noget andet ud af Instruksen, end den i Virkeligheden skulde gaa ud paa, skal det blive ændret, idet vi jo fra alle Sider er enige om selve Sagen. Navnlig ønsker jeg for mit Vedkommende, at man fra Amsraads og Sogneraads Side vilde begynde at bygge lidt mindre flot, end man har gjort hidtil.

Forsvarsministeren (Brorsen). I Formiddagsmødet kom jeg ind i Salen netop i det Øjeblik, da det ærede Medlem Hr. Rode, Ordføreren for det radikale Parti, talte om „den umættelige Forsvarsminister“. Jeg var til at begynde med lidt desorienteret, men jeg var hurtig klar over, at det, det ærede Medlem i denne Forbindelse talte om, maatte være Ændringsforslaget paa Undervisningsministeriets Budget angaaende de 650 000 Kr., som Undervisningsministeren skal give for en Kaserne, man indenfor Krigsministeriet ikke mere har Brug for. Jeg var ved at spekulere over, om jeg virkelig skulde have ranet noget, som ikke var mit; men da jeg hørte, hvad det drejede sig om, blev jeg straks mere rolig.

Det ærede Medlem Hr. Rode, der jo næsten i enhver Sag optræder som Ordfører for sit Parti, forsømmer ikke nogen Lejlighed til at tale om Forsvarsspørgsmaalet. Nu mener jeg, at Partiet, der er i Nød, skal man ikke fare for haardt frem imod; og det er mit Indtryk, at Partiet er i Nød, siden de nu, efter at vi i 1922 har vedtaget de nye Forsvarslove, ustandselig forsøger paa at give Anledning til en Forsvarsdebat. Jeg tror, at den Grammofonplade er saa tyndslidt, at det var paa Tide at tage den ud af Apparatet; Vælgerne begynder vistnok at indse, at det ikke er den

Slags Spørgsmaal, der nu skal diskuteres, det er noget ganske andet, det ærede Medlem og hans Partifæller kommer til at give Vælgerne Besked om i den kommende Uge.

Da vi vedtog Forsvarslovene i 1922, var der Tale om visse Omgrupperinger, idet nemlig en Del af de Tropper, som hidtil har været garnisoneret i de sjællandske Garnisoner, skulde overflyttes til Jylland og Fyn. Det vil medføre visse Udgifter, hvorfor vi i sidste Rigsdagssamling fik vedtaget en Lov, hvorved Forsvarsministeren bemyndiges til at anvende indtil 10 Mill. Kr. til Gennemførelse af denne Omgruppering eller Omgarnisering. Og der udtales i Loven, at disse 10 Mill. Kr. skulde indvindes ved Bortsalg af Kaserne, Etablissementer, Arealer, som vi ikke mere havde Brug for i de sjællandske Garnisonsbyer, saaledes at hele Foranstaltningen hvilede i sig selv, at man ikke kom til Rigsdagen om nye Bevillinger, idet man altsaa for gamle Etablissementer fik saa meget ind, som det kostede at opføre nye Kaserne eller Etablissementer andre Steder i Landet.

Nu vil jeg gerne spørge det ærede Medlem Hr. Rode, om han virkelig vil forsøge paa at bevise, at det er en Forøgelse af Militærudgifterne, naar man sælger en Kaserne i København, i dette Tilfælde Frederiksholms Kanals Kaserne, og eventuelt bygger en Kaserne til vore Soldater i Tønder for det samme Beløb — jeg nævner det kun rent eksempelvis. Det ærede Medlem er en stor Fortolkningkunstner, men jeg tror dog ikke, at han i den Grad kan gøre sort til hvidt, som det maatte være nødvendigt, hvis han skulde bevise noget saadant.

Det ærede Medlem var i det hele taget meget bekymret i økonomisk Henseende. Han kan være rolig; i alt Fald saa længe jeg har med Sagerne at gøre, skal jeg befaltes mig paa, at der ikke udgives en eneste rød Øre mere end nødvendigt. Det er min Tro, at de nødvendige Penge til de nye Bygninger, som vi enkelte Steder skal opføre, kan komme ind ved Salg af Etablissementer i de sjællandske Garnisonsbyer, som vi ikke har Brug for mere, at det hele, som det var Forudsætningen i Loven, kan hvile i sig selv, saa at der ingen Forøgelse bliver af Militærudgifterne paa dette Omraade.

Det vilde dog imidlertid være at gaa lovlig vidt, om man, naar Undervisningsministeren mener at have Brug for denne Kaserne til et bestemt Formaal, hvad enten det nu er til en Skole eller til et Museum, vilde opføre denne Udgift paa Krigsministeriets Budget; og det vilde jo blive Følgen,